

O seară de sâmbătă la Operă

(Costin Popa – 18 februarie 2014)

Și de această dată am ales să respir în sala Operei bucureștene aerul unic, vibrant, al unui spectacol, decât să merg la cinematograful unde se transmitea – „live in High Definition” – un matineu de la Metropolitan Opera, cu diva Renée Fleming. Melomanii și criticii s-au împărțit, dar asta nu înseamnă că auditoriumul din Splai nu a fost plin și succesul nu a fost major. Despre suprapunerea celor două evenimente se poate glosa mult. Personal, mi-am exprimat în repetate rânduri preferința pentru fotoliul de la Opera Națională București, rezervându-mi plăcerea să vizionez ulterior pe DVD transmisiile de pe marea scenă newyorkeză.

Într-o sâmbătă din prima decadă a lui februarie, spectacolul cu „Evgheni Oneghin” a avut o distribuție interesantă. A revenit pe afiș în rolul titular un cântăreț foarte bun, baritonul Florin Estefan de la Cluj-Napoca, debutant în personajul ceaikovskian acum vreo trei ani și ceva, tot la București. De atunci nu a mai cântat rolul. Firesc era ca fostul management al primei scene lirice naționale să-l reinvite la următorul spectacol. La vremea respectivă, am punctat aspectul, ca practică uzuală, de multe decenii, pentru situația unui debut. N-a fost să fie, așa încât artistul a făcut gestația caracterială și vocală a rolului prin gândire, reflecție, priviri în... oglindă și tăcere. Aviz conducătorilor de teatre de peste tot!

Vocea lui Florin Estefan deține o timbralitate prețioasă, rotundă, cu rezonanțe arămite venind din multe armonice. Egalitatea pe ambitus, adică omogenitatea, îi permite construirea unor fraze armonioase. Le-a desenat cu eleganță pe tot parcursul serii, adăugându-le solid impuls dramatic, accente frenetice în arioso-ul și duetul cu Tatiana din actul al III-lea, ca și în tirada finală, care a sunat năpraznic, expresie a disperării lui Oneghin, venită din umilință, din frângerea orgoliului fără margini. De fapt, personajul pe care l-a propus și-a regăsit cel mai potrivit contur în ultimul act, în clipele exteriorizării fără opreliști, când aroganța, răceala și chiar superioritatea, sentimente afișate – totuși – parcimonios în primele scene ale operei, s-au disipat. Din unghi vocal, am observat un oarecare vibrato în aria din primul act.

Reflexivă și poetică, Tatiana Iuliei Isaev, a impresionat prin cântul nuanțat, prin sensibilitatea comunicării într-o confesiune întrucâtva intimistă. Așa a fost în marea arie „a scrisorii” și senzația s-a prelungit chiar în scena finală cu Oneghin, în care zbuciumul interior i-a revelat sufletul tulburat, plin de meandre. Cu frumoasă voce, soprana a frazat fluid, în minunat legato, cu dezvoltări consistente în registrul acut.

Stăpân al nuanțelor și expresivității a fost și tenorul Lucian Corchiș (Lenski), care a cântat cu dăruire și plăcute modelări ale glasului său plăcut înzestrat timbral. La strofa a doua a cunoscutei arii „Kuda, kuda...”, o emisie în falsetto putea fi înlocuită cu o mezzavoce pe care tenorul o posedă. În registrul acut, vibrația naturală, concentrarea sonoră se mai pierde și sunetele apar „deschise”, alterând linia vocală și proiecția restului. Chestiuni tehnice, rezolvabile prin studiu.

În rolul Cneazului Gremin, basul Marius Boloș a expus un glas cald, dar aria din ultimul act a fost cântată destul de șters.

O bună remarcă merge către tenorul Liviu Indricău, care a refuzat obișnuita portretizare caricaturală a lui Triquet și bine a făcut. Și-a strunit vocea incisivă prin inflexiuni moi, legato inspirat și, mai ales, prin subtile accentuări, fără să părăsească spiritul comic al personajului, de data aceasta, expus cu rafinement.

Trei tinere mezzosoprane lirice – invitata din Rusia Polina Garaeva, Sorana Negrea și Emanuela Pascu – au fost Olga, Larina și Filipievna, cu voci proaspete și plăcute. Doar că, de pildă, timbralitatea bătrânei doici Filipievna n-ar fi trebuit să frizeze într-atâta tinerețea. Emanuela Pascu poate fi mai utilă în roluri potrivite din punct de vedere coloristic.

Cu titlu episodic, au fost distribuiți basul Dan Indricău (Zarețki, mare pedalist în rostirea „Ubit!” de după duel și Căpitanul) și copilul Sofia Negreu (Tatiana mică, personaj imaginat de regizorul Ion Caramitru).

O dată în plus, dirijorul Iurie Florea s-a dovedit un bun cunoscător al muzicii și spiritului lui Ceaikovski, pe care l-a insuflat Orchestrei și Corului Operei, ansambluri predispușe să se dăruiască întru totul unei baghete stăpâne stilistic. Chiar și corniștii s-au abținut de la neglijențe... până la aria lui Gremin.

„Evgheni Oneghin” în distribuția despre care am vorbit a fost o agreabilă ofertă pentru a petrece o seară de sâmbătă la Opera Națională București.